

TẬP 17

HỒI 164

Ám Toán

Sớm mai, gió lạnh thổi nhẹ trên đỉnh Thanh Vân Sơn, vừa đủ cho từng dải sương mù mỏng manh từ từ bay chuyển, như những dải lụa nhẹ nhàng phiêu đảng nơi mật lâm um tùm rậm rạp. Nơi nhẵn ba ngoài Tổ Sư Từ Đường, Quỷ Lệ, Quỷ tiên sinh cùng lão giả quét lá đứng chia ba góc, sát cơ phẳng phất trong không khí.

Trên gương mặt lão giả những nếp nhăn máy động, thanh âm khàn khàn chậm rãi hỏi: "Nhị vị chuyển này cùng lên Thanh Vân Sơn, sao chỉ đến nơi trọng địa của Thanh Vân Môn, không hiểu có việc gì?"

Quỷ Lệ mặc nhiên không nói, chỉ nhìn lão giả một hồi lâu. Quỷ tiên sinh đứng một bên cách ngoài sáu thước, đạo hạnh của hai người bọn họ, phóng tầm mắt nhìn khắp thiên hạ vị tất đã phải sợ ai, chỉ là giữa hai người, lại hết sức rõ ràng chẳng ai tin tưởng vào tâm ý của đối phương.

Bất quá chỉ trong giây lát, Quỷ tiên sinh ẩn sau dải băng đen che mặt, vẫn nhìn chằm chằm vào lão giả quét lá, mục quang chói lọi hữu thần, tựa hồ như có một cảm giác kỳ dị.

Lão giả cảm giác được điều đó, thân hình cao lớn ngập ngừng quay lại, nhìn hướng Quỷ tiên sinh lên tiếng: "Vị cao nhân này, ngài nhìn lão hủ chăm chú như vậy, phải chăng có điều gì muốn nói?"

Quỷ tiên sinh hốt nhiên cất tiếng cười: "Người bất quá chỉ là một lão nhân trông giữ Thanh Vân Sơn Tổ Sư Từ Đường, hà tất phải quản đến những việc vặt, hiện giờ người trẻ tuổi này...", chỉ vào Quỷ Lệ: "Vị này từ lâu đã nghe thanh danh của Ảo Nguyệt Động Phủ trên Thanh Vân Sơn, lòng những muốn tăng thêm kiến thức, không biết lão trượng có thể để hấn đi qua không?"

Quỷ Lệ đứng ngoài xa, chợt hừ lạnh một tiếng: "Trước khi lên núi, người cùng ta sớm đã thương lượng xong, ta tiến nhập Ảo Nguyệt Động Phủ, thu hút sự chú ý của Thanh Vân Môn, người thừa cơ hội đó tiềm nhập vào Thanh Vân Sơn Tổ Sư Từ Đường,

phá hủy toàn bộ linh vị của Thanh Vân Môn liệt đại tổ sư, giúp cho Thanh Vân Môn được xem một màn hấp dẫn, giờ đã đến đây rồi, người sao vẫn còn không đi?"

Quỷ tiên sinh hơi thở không thông, nhìn lại hướng Quỷ Lệ, chỉ thấy Quỷ Lệ thần sắc nghiêm trang, trên mặt lộ rõ nét nghiêm khắc, nếu nói rằng không có chuyện này thì thật khó mà làm cho hắn tin được. Quỷ tiên sinh nhìn hắn trong giây lát, thoáng cười khổ một tiếng, khẽ cúi đầu.

Lão giả hết nhìn Quỷ Lệ lại nhìn Quỷ tiên sinh, sắc mặt từ từ lạnh lẽo, ánh mắt cũng dần trở nên sắc bén, từ từ nói: "Bất kể đến đây làm gì, nhị vị đối với Thanh Vân Môn đều chẳng có ý tốt. Nơi đây chính là trọng địa của Thanh Vân Môn, lão hủ đã coi giữ nhiều năm, nhị vị muốn hoành hành ngang ngược, trước tiên phải bước qua xác lão phu đã."

Lão giả hờ hững phát thoại, đối mặt với hai nhân vật thần bí, thân mình từ từ vươn thẳng lên.

Buổi sớm mai trong lành ở mật lâm nơi hậu sơn, xa xa truyền lại tiếng chim hót ríu rít, bỗng nhiên ngừng bật, chỉ có sương mù vẫn bay phiêu đảng đầy núi, vương vấn xung quanh cửa Từ đường.

Thời gian mười năm của đời người, hình như đã lặng lẽ trôi trong sự tĩnh mịch này, biến thành những nếp nhăn nơi khóe mắt.

Quỷ tiên sinh đột nhiên hỏi: "Sao người lại mất cánh tay trái vậy?"

Quỷ Lệ cùng lão giả đồng thất kinh, ngay Quỷ Lệ cũng không hiểu sao Quỷ tiên sinh đột nhiên mạo xuất câu hỏi này, nhưng rõ ràng lão giả thân thể chấn động, đôi mắt nhìn Quỷ tiên sinh chăm chú không rời.

Trong buổi sớm mai yên tĩnh, giữa làn sương mù, lão giả ngưng thần nhìn hồi lâu, thốt nhiên thở một hơi dài, nét kinh ngạc trên gương mặt dần dần tiêu tán, từ từ nói: "Là người?"

Quỷ tiên sinh cười đáp: "Chính ta."

Lão ngưng lại một chút, mục quang dừng lại nơi gương mặt lão giả, tựa như đang cân nhắc điều gì, tiếp đó cất tiếng, trong thanh âm hốt nhiên có mấy phần cảm khái: "Nói đến năm đó, người bản lãnh lợi hại biết dường nào? Xem hình dáng người bây giờ, có ai còn nhận ra người chính là người năm xưa danh chấn thiên hạ - Vạn Kiếm Nhất của Thanh Vân Môn!"

Ba tiếng "Vạn Kiếm Nhất" lọt vào tai lão nhân, đột nhiên thân hình lão run rẩy, ba chữ này như ba lưỡi dao bén nhọn, từng lưỡi từng lưỡi đâm thẳng vào tim lão, cuối cùng

trên gương mặt hần sâu vết tuế nguyệt, lúc này chợt hiện lên thần sắc kích động đã lâu rồi chưa thấy.

"Vạn Kiếm Nhất, hà hà, Vạn Kiếm Nhất..."

Lão giả trầm giọng đọc cái tên này, trên gương mặt thần tình lại xen lẫn nỗi thống khổ.

Quỷ Lệ ở bên cạnh nhíu mày, cái tên Vạn Kiếm Nhất, nhiều năm trước khi hắn còn là môn hạ đệ tử của Thanh Vân Môn đã từng nghe qua, chỉ là tuyệt nhiên không nghĩ rằng một nhân vật kinh thiên động địa trong truyền thuyết nhiều năm trước vẫn còn sống tại nhân gian, càng không ngờ rằng, đương kim thủ tọa trưởng lão Thanh Vân Môn phân tranh không ngừng, Thương Tùng đạo nhân phản bội Thanh Vân Môn cũng vì nhân vật tuyệt thế này, không ngờ nay đã đổi thay thành một lão đầu tầm thường chẳng thể nhìn ra.

Làn gió lạnh thổi qua, lay động vạt áo của ba người, nơi đây sương mù ngập núi như mơ như thực, chuyện cũ phảng phất vọng về.

Người khi xưa từng là Vạn Kiếm Nhất ngạo thế, giờ đã trở thành một lão nhân gương mặt đầy những nếp nhăn, lại chậm chậm ngẩng đầu lên.

"Soạt", một tiếng động khê vang lên từ nơi tay Vạn Kiếm Nhất. Quỷ Lệ cùng Quỷ tiên sinh đồng thời nhìn về phía đó, chỉ thấy những hạt phấn nhỏ li ti màu tro đang xào xạc rơi xuống, cái cán chổi trong tay Vạn Kiếm Nhất đang bị vò xé, chính vì tâm tình của lão đang kích động nên cái cán chổi bị đại lực ép vụn thành phấn, rơi rụng khắp nơi trên nền đất.

Làn gió núi thổi đến, thổi bay từng hạt phấn nhỏ dưới đất, Vạn Kiếm Nhất ngưng trọng nhìn vật mà giây lát trước còn tại tay mình, lúc đó đã mất tiêu chẳng còn dấu vết. Sau đó, lão ngẩng đầu chăm chú nhìn Quỷ tiên sinh, thốt từng tiếng một: "Năm đó nếu không phải là ngươi, ta đã trở thành kẻ tàn phế, ngươi đối với ta có ân, ta vẫn luôn ghi nhớ trong lòng."

Quỷ tiên sinh nhạt giọng đáp: "Người cùng ta mới gặp lần đầu đã coi nhau như bạn cũ, hồi đó tại phía Tây Bắc vùng Man Hoang còn có Phổ Trí hòa thượng."

Quỷ Lệ cứ đứng yên lặng một bên đột nhiên thân hình chấn động, ánh mắt rực sáng.

Quỷ tiên sinh và Vạn Kiếm Nhất lúc đó chẳng hề chú ý đến thần tình biến hóa của Quỷ Lệ ở bên cạnh, tiếp tục nói: "Bọn ta ba người tuy không cùng môn phái, cuối cùng cũng có một đoạn kết giao. Hiện nay Phổ Trí đã qua đời nhiều năm, người từ lâu

cũng chẳng còn tin tức. Không ngờ hôm nay vẫn còn có thể gặp mặt, cũng chẳng uống công ta đã đến Thanh Vân Sơn." Lời nói thốt ra đầy cảm khái, nhưng không hề thở dài.

Vạn Kiếm Nhất sắc mặt vốn căng thẳng, lúc này đã từ từ dịu xuống, thở dài đáp: "Không sai, ta vốn chẳng nghĩ đến còn có thể tái kiến cố nhân... Đứng lại!"

Lão mới nói được nửa câu, thanh âm đột nhiên trở nên cấp bách, đoạn hét lớn một tiếng, chính vì Quỷ Lệ đứng bên cạnh lặng lẽ chuyển thân, chẳng cần nghe chuyện cũ quan hệ giữa hai người nữa, nhắm hướng Áo Nguyệt Động Phủ đi tới.

Vạn Kiếm Nhất hừ lạnh một tiếng, thân hình không động, chỉ nhấc tay lên, bàn tay vốn dĩ như thân cây khô héo đã kinh qua trăm ngàn sự biến, phát triển qua sau vai chớp tới.

Quỷ Lệ đình bước, không hề quay đầu, cổ tay rung lên, ngón tay chớp động, vẽ trong không trung một hình đồ án, trong giây lát ánh sáng chói lọi, chính là Thái Cực Đồ, thanh quang rực rỡ. Trảo thủ của Vạn Kiếm Nhất bị thanh quang chặn đứng, trong nháy mắt bị lực phản chấn đẩy ngược lại, nhưng chỉ trong giây lát, thân hình già nua của Vạn Kiếm Nhất đã đứng chắn trước người Quỷ Lệ, chỉ thấy gương mặt lão tỏ vẻ hết sức kinh ngạc, hỏi: "Thái Cực Huyền Thanh Đạo? Rốt cuộc người thực sự là ai?"

Thanh âm Quỷ tiên sinh từ phía sau người lão âm u truyền lại: "Hắn chính là đương kim Ma Giáo Phó tông chủ Quỷ Vương Tông."

Quỷ Lệ nhíu mày nhưng vẫn không hề thốt một tiếng.

Vạn Kiếm Nhất dò xét ánh mắt hắn, hơi gật đầu nói: "Người nguyên là người mười năm trước bị Thanh Vân Môn trục xuất khỏi môn hộ, đầu nhập Ma Giáo, chính thị Trương Tiểu Phàm."

Quỷ Lệ sắc mặt như sương, lạnh lẽo hô: "Tránh ra!"

Vạn Kiếm Nhất chẳng hề có ý nhường bước, sau một khắc xem xét toàn thân Quỷ Lệ, hốt nhiên cất tiếng than thở: "Điên sư đệ có thể đào tạo đào tạo được một đệ tử kiệt xuất như thế này, quả là không thể không ngưỡng đầu lên được."

Sắc mặt Quỷ Lệ hơi thay đổi, tiếp đó hừ lạnh một tiếng, thần tình trên gương mặt xuất hiện mấy phần kiêu ngạo, coi trước mặt như không hề có vị Vạn Kiếm Nhất đỉnh đỉnh đại danh một thời, nhấc chân đi thẳng. Vạn Kiếm Nhất đứng thẳng người, khoanh tay trước ngực, tuyệt không có ý thoái lui.

Mắt nhìn thấy hai người càng lúc càng gần, Vạn Kiếm Nhất chợt nhíu mày, thân hình cất lên khỏi mặt đất, gần như cùng lúc đó, chân đạp xuống đất phát ra âm thanh

trầm đục, trong nháy mắt mặt đất nứt ra một đường, sắc xanh đen âm lạnh của Phệ Hồn chớp sáng rực rỡ nhắm chân Vạn Kiếm Nhất công thẳng tới.

Vạn Kiếm Nhất đang lơ lửng giữa từng không, thân hình chao qua, đột nhiên hét lớn một tiếng, chấn động tả hữu, ở giữa trời tay không xuất quyền nhắm hướng Phệ Hồn bay đến chớp lấy. Phệ Huyết Châu dính ở đầu Phệ Hồn trong giây lát sắc hồng đại thịnh, những sợi tơ máu mờ mờ ánh hồng đều sáng lên, xen lẫn trong hắc quang, không hề chậm trễ xông thẳng tới.

Hắc khí quay cuồng, sắc hồng âm u chớp động, trong nháy mắt xung quanh tựa hồ chìm trong u ám, nhưng Vạn Kiếm Nhất vẫn ngang nhiên xông xáo, tất cả các hơi lệ khí âm u đối với lão tựa hồ không có tác dụng. Quỷ Lệ sắc mặt chợt biến, đạo hạnh như người này, có thể nói hắn mới thấy lần đầu.

Mắt thấy Vạn Kiếm Nhất đã sắp chớp được hung vật của thế gian vào tay, nhưng cũng chính vào khoảnh khắc đó, chợt trong hồng quang hắc khí, Phệ Huyết Châu dính ngoài mặt Phệ Hồn, đột nhiên từ sâu trong hạt châu nổi lên một đồ hình quái dị, từ nhỏ biến thành lớn, từ tối biến thành sáng, trong nháy mắt từ trong hắc khí huyền quang thoát ra, kim quang xán lạn, chính thị Phật gia chân ngôn: chữ "Vạn." Một luồng kinh lực ôn hòa hùng hậu, bên trong lại pha tạp một phần quỷ dị, giao với thủ chưởng của Vạn Kiếm Nhất phản chấn trở lại.

Vạn Kiếm Nhất cùng Quỷ Lệ đồng thời lùi lại, giữa không trung pháp bảo Phệ Hồn bay trở về tay Quỷ Lệ.

Vạn Kiếm Nhất thân hình ngừng giữa từng không, sắc mặt có chút trắng xanh, chăm chú nhìn Quỷ Lệ, từng chữ từng chữ hô: "Đại Phạm Bát Nhã!"

Quỷ Lệ sắc mặt thản nhiên, nhưng trong tâm chấn động, người trước mắt đạo hạnh cao thâm, quả là không thể ngờ đến, mười năm nay, đây là lần đầu tiên hắn gặp một người có thể dùng tay không địch lại yêu lực của Phệ Hồn.

Trong tâm hắn lay động, chẳng hề biết trước mặt mình Vạn Kiếm Nhất cũng kinh sợ không ít. Bản thân Vạn Kiếm Nhất năm xưa là tuyệt thế nhân vật, tài nghệ tuyệt luân, đạo hạnh vượt xa so với các huynh đệ đồng môn, trừ mỗi Đạo Huyền chân nhân tài năng tương đồng là ngoại lệ, còn lại trong mắt chẳng có bất cứ người nào. Về sau tuy gặp nhiều bất hạnh, vận mệnh gặp ghềnh, nhưng ngày nay đối mặt với tiểu bối này, trong lòng lão lại nảy sinh ngạo khí như xưa.

Chỉ là qua phiên giao thủ cùng Quỷ Lệ ấy, lại làm lão kinh sợ không ít, Phệ Huyết Châu yêu lực quỷ dị hung ác, tuy bề ngoài không biểu hiện gì, nhưng đã kích động tinh huyết toàn thân lão. Sau đó Quỷ Lệ đồng thi triển Phật môn chân pháp Đại Phạm Bát

Nhã, cùng với Đạo gia và Ma giáo chân pháp hòa làm một, không hề xung đột với nhau, đối với loại tu vi ba nhà kết hợp ấy lão vô kế khả thi, buộc phải lui bước, bất giác trong lòng rung động.

Lãnh phong vi vút thổi qua, sương mù nhè nhẹ phiêu đảng, đã bắt đầu có vẻ tiêu tán.

Vạn Kiếm Nhất nhìn Quỷ Lệ một lát, gật gù thốt: "Quả nhiên giang sơn xuất hiện đại nhân tài, lão phu chẳng ngờ những năm cuối đời này còn có thể gặp được nhân vật như người, đủ thấy trời cũng chẳng phụ ta."

Quỷ Lệ cau mày, không hiểu câu nói của Vạn Kiếm Nhất có ý gì. Chỉ thấy Quỷ tiên sinh đứng phía sau đầu, thở dài một tiếng trầm trầm, tựa hồ cũng cảm thán với lão hữu sau nhiều năm, vẫn còn nguyên chí khí kiêu ngạo. Nhưng ngay sau khi thở dài, trong đôi mắt lão dị quang chớp động, nhìn chòng chọc trên người Vạn Kiếm Nhất.

Quỷ Lệ lạnh lẽo hô: "Tránh ra!"

Vạn Kiếm Nhất chằm chằm nhìn con người lạnh lẽo cao ngạo trước mặt, nhưng thần tình thần sắc có chút gì tựa hồ rất quen thuộc. Lão đột nhiên cất tiếng cười lớn, thần tình có chút cay đắng, nhưng cảm giác này ngay sau đó bị một luồng hào khí chiếm cứ: "Hảo, hảo, hảo, quả là thiếu niên. Nhân vật trên thế gian này vốn chẳng cần phải nhìn đến! Chỉ là nếu người muốn đi qua, dứt khoát phải dùng bản lãnh của mình!"

Quỷ Lệ cất tiếng hú dài, không nói nhiều lời, tung thân nhảy lên. Đồng tử trong mắt Vạn Kiếm Nhất co rút, đột nhiên lùi lại, thân hình bay đến bờ rừng, tay phải chop lấy rễ một cây tùng to khoảng một người ôm, hét lớn một tiếng, trong giây lát chung quanh bị chấn động, trong tiếng động như sấm, cây tùng khổng lồ bị lão nhổ lên, như cánh tay khổng lồ quét giữa không trung.

Vạn Kiếm Nhất lúc đó tay giương cao cây tùng lớn, kiêu ngạo đứng giữa từng không, nào có còn chút bộ dạng của lão gù hèn hạ! Xem chí khí của lão phát ra, trên mặt thần sắc kích động, mắt mày cùng nhướng lên, chính là dáng vẻ bất khả nhất thế năm xưa.

"Tới!" Vạn Kiếm Nhất hét lớn một tiếng như sấm động, "Người có Phệ Huyết Châu, giờ hãy xem cự thụ của Thanh Vân Môn thế nào?"

Vạn Kiếm Nhất thân hình thoáng động, trong chốc lát cự thụ bay lượn, tiếng kêu vù vù, nháy mắt loáng động nhanh vô cùng, bóng cây ngập trời, che trời bạt đất, tiếng gió rít nhanh, không còn nghe bất kỳ âm thanh nào khác.

Quỷ Lệ sắc mặt đại biến, trong bóng cây bay múa, luồng gió cự thụ quét đến như sóng lớn cuộn cuộn trào dâng trên mặt nước mênh mông, lại như thủy triều không bao giờ ngừng lại, lớp sau át lớp trước, sóng sau cao hơn sóng trước, đuổi nhau dưới trời xanh, một núi sương mù tựa như cũng rét run.

Gió thổi qua ngọn cây, biến thành cuồng phong, ở giữa không trung chuyển thành lốc xoáy, nuốt chửng vạn vật trên thế gian, Quỷ Lệ thân ở giữa vòng xoáy này, chung quanh quay cuồng bóng cự thụ, kinh phong quất vào mặt như dao cứa, phảng phất như chỉ sơ ý một chút, tất bị thịt nát xương tan bởi luồng kinh phong bén nhọn đó.

Vạn Kiếm Nhất cười lớn không ngừng, phảng phất như trở lại những tháng năm từng tung hoành thiên hạ, gương mặt hiện nét hưng phấn, toàn bộ tinh thần quán chú vào người Quỷ Lệ. Quỷ Lệ ở giữa cơn gió dữ, chột nghiêng rằng, nhìn thấy bóng cây phía trước như núi áp lại, lúc này không hề tránh né, hữu thủ đưa lên, Phệ Hồn chớp động, ánh hồng quang âm đạm phi xuất, ở giữa ngàn vạn bóng cây nổ "bùng" một tiếng, chẳng hề sai lệch chính ngay trên thân cây, trong giây lát yêu lực cuồng vũ, muôn đạo hồng quang theo Phệ Huyết Châu bay lên, quán quanh thân cây, nơi đó thân cây bị xé tung, mảnh vụn bay lả tả.

Trong giây lát, thân cây cổ thụ bị yêu lực cắt đi, ba phần chỉ còn lại một, nhưng sắc mặt Vạn Kiếm Nhất không hề kinh sợ, cười dài một tiếng, tả thủ hoành không chặt xuống, thân cây bị luồng kinh phong vô hình quét qua, tức thì bị cắt rời như đậu hũ. Nơi đầu thân cây bị hồng mang bao kín, dường như phát ra tiếng rên rỉ, hóa thành phấn vụn, tan lạc trong gió.

Nhưng nhất đẳng cao thủ Vạn Kiếm Nhất đã vung phần còn lại của thân cây lên, như chống trời, uy vũ vô cùng. Bóng cây bay chuyển đầy trời mất hết, gió dữ tiêu tan, kinh phong ngưng lại, vạn vật trên thế gian trong nháy mắt như nín thở, tất cả ngưng vọng nhìn thân ảnh bay lượn giữa tầng không.

Lão từ trên trời hạ xuống, trong tiếng hét lớn, đưa thân cây lên đánh xuống một đòn sấm sét.

Kinh phong rú rít, đâm vào tai, trong vòng ba trượng trên mặt đất, bỗng nổ âm một tiếng, trong giây lát cát đá bay hết ra ngoài, chỉ có một mình Quỷ Lệ tà áo lay động, sắc mặt trắng xanh, ngoan cường nhìn chăm chú cự thú từ trời cao hạ xuống.

Chợt âm thanh quái dị như sấm bên tai, Quỷ Lệ nghiêng chặt rằng, đột nhiên song thủ vũ động, Thái Cực Đồ xoay chuyển không ngừng, nhanh chóng bay lên, chặn lấy thân cây như sấm sét phía trước.

Hai luồng đại lực xung đột nhau giữa không trung nổ âm một tiếng, làm vùng đất xung quanh đỉnh núi chấn động, Quỷ Lệ đứng tại đó, chân đã lún vào đất.

Phần đầu thân cây bị đại lực của Thái Cực Huyền Thanh Đạo đè ép, toàn bộ bị xé rách, mảnh gỗ bay tung tóe, hóa thành phấn vụn, tản mát khắp nơi không còn tung tích. Đó chính vì sau khi thân cây ngang nhiên đánh mạnh xuống, bị thanh quang chớp động trên Thái Cực Đồ đâm nát từng phân một. Quỷ Lệ sắc mặt lại tái hơn một chút, tia sáng quái dị của Phệ Hồn mạnh thêm, Phật gia chân ngôn lại xuất hiện, bên dưới hình Thái Cực, kim quang chớp động, đột nhiên phủ xuống một tầng.

Kình phong rút lên, trong trường mọi người tựa hồ không thể thở được, cuồng phong cực mãnh, cả hai nam nhân tại khu rừng nơi đỉnh núi giao chiến quên mình, chẳng thấy hình dáng người nào, chỉ duy nhất bóng đen chớp động ẩn hiện.

Thần sắc trên gương mặt Vạn Kiếm Nhất tràn đầy chí khí, những nếp nhăn sâu chằng chịt lúc này biến mất chẳng còn dấu vết, phảng phất những tháng năm vẻ vang của tuổi trẻ nhiều năm trước vào lúc này, đã trở lại trên thân hình lão.

Đó là ánh phản chiếu những kích động, những ngạo thế thiên hạ đã trải qua!

Lão ngửa mặt lên trời cất tiếng hú dài, như long ngâm, cảm thấy luồng kình phong này xốc vào mặt, tưởng như nhiệt huyết toàn thân bị thiêu đốt.

Lão bật cười lớn, toàn thân đạo hạnh tập trung tại thân cây vọt tới, toàn bộ tu hành xuất ra một lần như núi lửa phun trào, âm âm tuôn ra.

Phật gia chân ngôn chớp mắt tan biến!

Áp lực nặng nề tầng tầng lớp lớp như bài sơn đảo hải đè xuống, khóe miệng Quỷ Lệ ứa máu, trong sắc mặt trắng xanh đột nhiên lại nhanh chóng nổi lên màu hồng, chợt phun ra một búng máu tươi, rơi rớt trên thân Phệ Hồn.

Từng giọt máu tươi, lặng lẽ hòa tan trong đất, hơi thở băng lãnh trong thâm tâm bắt đầu trở lại.

Đôi mắt hấn đột nhiên biến thành màu huyết hồng!

Vào đúng thời khắc quyết định này, bất thần kình phong rú rít đầy trời ngưng lại, sát ý thần kinh quỷ sầu tiêu biến, thân ảnh uy vũ giữa từng không như thiên thần, đột nhiên bắt đầu lắc lư, từ từ vô lực.

Một bóng đen đánh vào lưng Vạn Kiếm Nhất nhanh chóng vô cùng. Chân pháp chứa trong người Quỷ Lệ đã lâu, trong nháy mắt không còn bị chế áp, lập tức tuôn ra, thanh quang, kim mang cùng yêu lực của ánh hồng u ám, luồng đại lực của ba đại chân pháp hòa làm một thể trong chớp mắt xông thẳng lên trời, đan kết dày đặc công vào

ngực Vạn Kiếm Nhất, chỉ một sát na, âm thanh ken két như tiếng hạt châu rơi vang dội không ngừng. Vạn Kiếm Nhất đứng lại giữa không trung, không hề bay đi, chỉ thấy thân hình đột nhiên mềm nhũn, bắt đầu từ ngực, da thịt toàn thân tựa hồ mất hết sức chống chọi, bắt đầu co rút héo tàn không thể vãn hồi.

Quỷ Lệ thôi run rẩy, qua một khắc, hắn không tự chủ được ôm lấy thân hình Vạn Kiếm Nhất, trong vòng tay, sức nặng thân thể lão già cho biết ông già gầy còm ấy chính là Vạn Kiếm Nhất. Trong lúc xoay chuyển, hắn nhìn thấy rõ ràng trên lưng Vạn Kiếm Nhất in hình thủ ấn đen kịt.

Quỷ Lệ ôm Vạn Kiếm Nhất đáp xuống mặt đất, hắn thở hổn hển nhìn Vạn Kiếm Nhất đồng thời quay đầu nhìn qua, giữa đám sương mù tản mát một bóng đen đang đứng, hiển nhiên chính là Quỷ tiên sinh.

Quỷ Lệ trong mắt bùng cháy ánh lửa yêu dị, lạnh lẽo hỏi: "Người làm gì đó?"

Quỷ tiên sinh không hề để ý tới hắn, chỉ liếc nhìn Vạn Kiếm Nhất, lão nhân lúc này đang hấp hối, rồi lại nhìn hắn chằm chằm, chỉ thấy vô số thần tình đan xen trong mắt hắn.

Tám sa đen trên mặt Quỷ tiên sinh hơi lay động, không biết tâm thần lão có bị kích động không, chỉ thấy thanh âm lão vẫn bình đạm như cũ: "Nhiều năm rồi, sao ngươi vẫn cứ như thế? Luôn luôn tin tưởng bằng hữu, không một chút đề phòng?"

Vạn Kiếm Nhất hơi hé miệng, tựa hồ muốn nói gì đó, nhưng vừa há đã phun ra đầy một miệng máu tươi. Sắc mặt lão lập tức trắng xanh, phảng phất như sinh mệnh đã lắng lặng ra đi.

Sau đó, lão cười khê, giữa máu tươi trào tuôn và hơi thở khó nhọc, lão lặng lẽ mỉm cười, quay đầu lại nhìn Quỷ Lệ.

Ánh mắt ấy, không hiểu sao lúc đó lại có mấy phần nhu hòa.

Quỷ Lệ thở mạnh, hốt nhiên vành mắt nóng lên, lão nhân mà trước đó một khắc hắn còn chiến đấu sinh tử, lúc này hắn không dám nhìn thẳng vào mắt lão. Hắn lặng lẽ để lão nhân xuống, đứng lên trầm giọng nói: "Nếu trong tay ngươi có Trảm Long Kiếm, ta tuyệt đối không phải là đối thủ của ngươi."

Vạn Kiếm Nhất nhìn gã thiếu niên, đôi tay lão nắm chặt, thân hình hơi run rẩy. Sau đó, Quỷ Lệ quay lại, chăm chú nhìn Quỷ tiên sinh. Quỷ tiên sinh không hề tránh ánh mắt hắn, thậm chí khi trong ánh mắt Quỷ Lệ không hề che giấu vẻ khinh bỉ cùng chán ghét, lão cũng tựa hồ chẳng chút để ý.

Quỷ Lệ trầm mặc nhìn lão một lúc, sau đó không nói tiếng nào, quay đầu theo con đường nhỏ trên núi đi tới hướng Áo Nguyệt Động Phủ, trong chốc lát thân ảnh đã biến mất

Nơi này, còn lại hai người.

Quỷ tiên sinh lặng lẽ đi tới bên người Vạn Kiếm Nhất. Lão nhân không còn chút sức lực nằm trên mặt đất, khẽ nhướng mắt lên nhìn lão, máu tươi vẫn không ngừng chảy ra bên khóe miệng.

Chính vào lúc đó, đột nhiên từ phía xa vọng lại tiếng bước chân, có người đang đi tới xuyên qua đám sương mù, xem ra sẽ đến nơi này.

Quỷ tiên sinh biến sắc, hắc ảnh thoáng động, trong nháy mắt đã biến mất trong đám sương mù.

Lát sau, thân ảnh Lâm Kinh Vũ hiện ra từ đám sương mù, tiến vào trong trường, thấy rõ mọi sự.

Thần sắc vốn đang tươi cười chớp mắt đã biến mất, mắt y lộ vẻ không thể tin được những gì đang thấy, lão nhân mười năm nay y sớm tối gặp mặt toàn thân vấy máu, đang yếu ớt nằm trên mặt đất.

"A a a a a a...!"

Lâm Kinh Vũ xông tới, mặt nhuộm nét tuyệt vọng, hoàn toàn không phát hiện sau lưng mình có một bóng đen nhỏ thoáng qua.

- o O o -